

Levende om

■ Anmeldt av **Lars O. Flydal**

lars.flydal@vl.no

22 310 414

Blir kunstuttrykk mest levende når man skal formidle død?

To norske sangere gir ut hver sin plate med sanger om døden. Sjelden har vi hørt mer vitale og fulltonende fremførelser i tematikken mot det hinsidige.

Mezzosopranen Marianne Beate Kielland har en utrolig tiltalende og klangrik stemme som vi kjenner mest fra barokk-

«Snakk om dødens sødme»

repertoiret. Nå synger hun seg fra Korngold og Sibelius helt fram til samtidsuttrykket i en

bred og spennende samling dødssanger. Her når hun ut i alle hjørner i uttrykksregisteret, som for eksempel i Ratkjes *HVIL*, som beskriver det skjøre livet som trues fra alle kanter. Et musikalsk varsko med tekst av Aasne Linnestå som på ingen måte lar oss hvile i fred, men minner oss om vårt ansvar for alt som lever. Hviskende, resiterende og med insisterende, angstfylte utrop er verket dynamisk og utfordrende på mange plan.

Spennvidde. Fylden og fleksibiliteten i stemmen kjenner vi, og det virker som det mer ekspressive repertoiret vekker en ekstra impuls og spennvidde i uttrykket også inn mot Sibelius og ikke minst Mussorgskys *Songs and Dances of Death*.

Pianist Sergej Osadchuk støtter opp om det uttrykksfulle og er stødigheten selv midt i all ekspressiviteten, ikke minst når det stormer som verst i Wolf-

gang Plagges Södergran-sanger – et annet høydepunkt på platen.

Det finnes flere titalls tone-settinger til Shakespeares *Come Away, Death* fra *Hellige tre kongers aften*. Her får vi høre

«Eksperimentelt og rått i uttrykket»

Sibelius, Korngold og Finzis versjoner. Den siste er et smykke av en melodi som skinner i alle valørene i Kiellands stemmeprakt – snakk om dødens sødme – her kan du høre den i vokalversjon.

Dødsdømt. Anne-Lise Berntsen & Eisler ensemble har en helt annerledes tilnærming til døden. Verker av Bach, Mussorgskij og Johnny Cash fremføres på et vis som gjør det umulig å plassere det innenfor en bestemt genre. Dette er eksperimentelt og rått i uttrykket, i møte med dødens

døden

Come Away, Death viser mezzosopran Marianne Beate Kiellands klangrike stemme fra en helt ny side.

Foto: Veronica Melå

CD KLASSISK

Come Away, Death

Marianne Beate Kielland, mezzo-sopran
Sergej Osadchuk, piano
Verker av Wolfgang Korngold, Wolfgang Plagge, Jean Sibelius, Maja Solveig Kjelstrup Ratkje, Gerald Finzi og Modest Mussorgsky
2L-064-SACD (hybrid)

Spennende sangsamling.

tekster nesten truende.

Når Anne-Lise Berntsen synger Silverstein- og Cash-låten om den dødsdømtes siste 25 minutter til han dingler i galgen (med heftig ompa-

CD KLASSISK

Death

Anne-Lise Berntsen & Eisler ensemble
Verker av Henning Sommerro, Kurt Weill, Claudio Monteverdi, Johnny Cash, J.S. Bach, John Eccles, Nick Cave, Dimitrij Sjostakovitsj og Bob Dylan
Øra Fonogram OFO14

Et rått uttrykk verdt å lytte til.

akkompagnement), skal du helst ikke sitte alene en mørk høstkveld.

Dødens sødme er nokså fraværende på denne innspillingen, til det er Trygve Brøskes arrange-

menter for utfordrende og rå i uttrykket. Selv i Bachs *Komm, sußer Tod* dyrkes det upolerte, selv om rytme og komp er av det mer beskjedne slaget.

Klovnens sang fra Shakespeare, *Come Away, Death*, innleder også denne platen, her i Henning Sommerros tonesetting og ensemblesets egen oversettelse.

Rytmiikk. I prologen fra Brechts *De syv døds synde*, med musikk av Kurt Weill, stemmer den tunge, døsig rytmiikken perfekt inn i stemningen. I barokkrepertoiret (Bach, Monteverdi og John Eccles) er det vanskeligere å oppfatte en spesielt vellykket forbindelse.

Men det brutalt sanselige i mange av bearbeidelsene er fascinerende og Anne-Lise Berntsen holder på oppmerksomheten gjennom innlevelse og et meget omfangsrikt uttrykk. Og det hele ender opp i et forsiktig håp gjennom Dylans *Death is not the End*.